

[Stein.]

med Nationalbanken og Repræsentanter for de private Banker og Sparekasser at fastsætte en Udbetalingsgrænse. Selv om der ikke i Øjeblikket er nogen praktisk Anvendelse for en saadan, ser man det fra forskellige Sider som en Betryggelse, at man i en kritisk Situation har Mulighed for at dæmme op for Udtrækkene. Man bør imidlertid ikke være blind for — det er allerede sagt her i Dag —, at selve Loven kan virke til og uden Tvivl har virket til, at man fra visse Sider betænker sig paa at indsætte ledige Penge, fordi man frygter for paa et senere Tidspunkt ikke at kunne disponere frit. Der kunde derfor efter min Mening være Spørgsmaal, om man ikke havde gjort rettere i at lade Loven løbe ud og ikke nu havde stillet Forslag om at forny den, men efter den Stemning, der fra visse Sider gør sig gældende, og som Forholdene i øvrigt ligger, skal ogsaa jeg, efter Omstændighederne, paa mit Partis Vegne give Lovforslagets Fremme og Vedtagelse Tilslutning.

Martin Sørensen (Peterslund): Principperne for den Lovgivning, der omhandles her i Dag, er blevet drøftet, da Forslaget til den oprindelige Lov blev fremsat den 1. September 1939; der er derfor ikke nogen særlig Anledning til at komme ind derpaa. Da de Forhold, der dengang og ved senere Forlængelser, sidst i Marts 1940, nødvendiggjorde en Bemyndigelse for Handelsministeren til at fastsætte, hvilke Beløb der kunde faas udbetalt af Indestaaende i Banker og Sparekasser, endnu gør sig gældende, og da Forholdene endnu ikke er af en saa stadig Karakter, at en saadan Lovgivning skønnes overflødig, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i det høje Landsting. Selv om en saadan Lovgivning, som et æret Medlem har udtalt, i Dag er overflødig, kan man ikke vide, hvornaar Forholdene forandrer sig. Vi har i den forløbne Tid set, hvorledes det kan slaa om fra den største Pengeknaphed til den største Pengeoverflod i Løbet af nogle faa Maaneder, og en saadan Tilstand kan godt tænkes at indtræde igen under de usikre Forhold, hvorunder vi nu lever.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Halfdan Hendriksen): Jeg takker samtlige Ordførere for deres velvillige Holdning og for deres Tilsagn paa deres respektive Partiers Vegne om at give Lovforslaget Tilslutning. Jeg skal blot fremsætte nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af det

ærede Medlem Hr. Rahbeks og det ærede Medlem Hr. Steins Udtalelser.

Det ærede Medlem Hr. Rahbek anførte, at den gældende Lov i sine Virkninger ikke udelukkende havde været til Fordel for Pengeinstitutterne, men i visse Tilfælde havde hindret Indsættelse af Penge i de paagældende Institutter, og at det navnlig var Sparekasserne, det var gaaet ud over. Det er naturligvis rigtigt, at denne Sag, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Stein udtalte, har visse Skyggesider, men Spørgsmaalet er, om Lyssiderne ikke er større end Skyggesiderne. Vi staar over for Valget mellem at lade den nuværende Lov løbe ud og at forlænge den, og der er fra alle ansvarlige Sider ogsaa uden for Rigsdagen Enighed om, at vi ikke kan lade Loven løbe ud, men maa have den Sikkerhedsventil, Loven er Udtryk for. Ogsaa Repræsentanterne ikke alene for de private Banker, men tillige for Sparekasserne ønsker, som den forhenværende Handelsminister, Hr. Christmas Møller, sagde ved Fremsættelsen af Lovforslaget, Loven forlænget. Min Forgænger har ment, at det var naturligt at rette sig derefter, og jeg er ganske enig med ham derom.

Det ærede Medlem Hr. Stein talte om den Agtpaagivenhed, der bør udvises over for et saa stort og vigtigt Spørgsmaal saavel af Nationalbanken og den øvrige Bankverden som af Regeringen. Jeg har min Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal. Vi overvejer, under hvilke Former vi ønsker at give Direktiver med Hensyn til de ledige Penge. Jeg tror nok, vi kan finde ud af at ordne dette Spørgsmaal paa en Maade, som forhaabentlig ogsaa vil vinde Billigelse og Tilslutning i det høje Ting.

Rahbek: Jeg er ikke uenig i de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Stein fremsatte angaaende Aarsagen til, at der er Pengerigelighed i Bankerne samtidig med, at en vis Knaphed gør sig gældende i Sparekasserne. Det er gaaet, som det var naturligt, at Landbruget, der fortrinsvis er Sparekassernes Kunder, har benyttet de Midler, der er indgaaet dels ved Besætningsreduktionen, dels ved Kornafleveringen, til at betale løs Gæld med, det vil sige fortrinsvis til Købmænd, som igen har kunnet betale deres Skyld i Bankerne. Paa den Maade er de Midler, der er kommet ind, til Dato fortrinsvis kommet Bankerne til gode, og det er ganske sikkert det, der har medført den Pengerigelighed, der findes i disse. Paa den anden Side er der al Grund til at tro, at hvis denne Udvikling fortsættes — og den maa